Egy csöndes nyári délután, amikor a tó még az égnél is kékebb volt, és a szellő alig borzolta a vizet, és fent, magasan körözni kezdett Villám, a vércse, egyszerre csak megpillantotta öreg és bölcs rokonát, a teknősbékát, amint éppen kimászott a vízből. Nedves, kockás páncélja csak úgy csillogott a napban.

– Mondd csak, kérlek, bölcs és tiszteletreméltó teknősbéka – szólította meg udvariasan rokonát a kis békaporonty (mert bármilyen neveletlen volt is, azt azért tudta, hogy az öregekkel udvariasan kell beszélni) –, mondd csak, kérlek, miért cipeled mindig a hátadon azt a csúnya teknőt?

– A vízcseppek, amiket itten látsz – felelte kimérten és bölcsen a teknősbéka, már csak úgy, ahogyan ő szokott –, szépek, tiszták és kellemesek. A te ostobaságod azonban csúnya és sötét, és egyáltalában nem kellemes. Mondd csak, kedves, jó öcsém: hogyan is tudsz te ilyen ostoba dolgokat kérdezni?

A békaporonty kidüllesztette a szemét és csodálkozott – már csak úgy, ahogyan ő szokott –, mert még senki sem mondta neki, hogy ő ostoba.

A bölcs és tiszteletreméltó teknősbéka végignézett ostoba és neveletlen öccsén, aztán egyenként megrázogatta a lábait. A vízcseppek leperegtek róluk a zsombékra, onnan pedig visszagurultak a nagy és iszapos tóba.